

fall torde inte ens det vara möjligt. I fråga om vårdbehovets art och omfattning torde det vara ännu svårare att dra någon gräns mellan de åsyftade båda grupperna. Med hänsyn härtill är givetvis en samordning angelägen. En sådan kan knappast genomföras i önskvärd omfattning så länge de båda vårduppgifterna lyder under skilda huvudmän. Det bör därför övervägas att överföra sådan åldringsvård som äger rum vid vårdinrättning, d. v. s. vid ålderdomshem, till landstingen. Ett överförande av vården vid ålderdomshem — som måhända bör ske med viss övergångstid — innebär givetvis en annan uppgiftsfördelning än den nuvarande mellan landstingen och primärkommunerna. Landstingens utgifter ökar medan primärkommunernas minskar i motsvarande mån. En omfördelning äger rum mellan de båda kommuntyperna inom det totala kommunala skatteuttaget. Omfördelningen torde emellertid ha en viss skattutjämnande effekt. Avlyftningen av vården vid ålderdomshem skulle nämligen betyda mest i kommuner med relativt stort antal pensionärer och lågt skatteunderlag.

Då omfattande planering och betydande investeringar beröres, är det angeläget med ett principiellt ställningstagande så snart som möjligt. Vi föreslår därför att riksdagen hos Kungl. Maj:t anhåller om skyndsamt utredning. Det torde vara lämpligt att uppdraget genom tilläggsdirektiv ges åt socialutredningen, som har att göra en översyn av den sociala vårdlagstiftningen.

Med hänvisning till det anförda hemställas,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att frågan om huvudmannaskapet för vården vid ålderdomshem blir föremål för skyndsamt utredning.

Stockholm den 22 januari 1969

Johannes Antonsson (cp) Claes Elmstedt (cp) Anders Dahlgren (cp)

Nr 202

Av herr **Antonsson m. fl.**, om höjning av maximibeloppet för näringshjälp.

(Lika lydande med motion nr 107 i Första kammaren)

Stockholm den 22 januari 1969

Johannes Antonsson (cp)

Torsten Gustafsson (cp) Tage Sundkvist (cp) Stig Josefson (cp)
i Stenkyrka i Arrie
